

8. prosince – Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Gn 3,9-15.20

⁹Když pojedl Adam ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ ¹⁰On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“

¹¹(Bůh) řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“

¹²Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ ¹³Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“

¹⁴Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, bud zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. ¹⁵**Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti zasáhne hlavu, zatímco ty zasáhneš jeho patu.**“

²⁰Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

Ef 1,3-6.11-12

³Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. ⁴Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a ne-poskvrnění v lásce; ⁵ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. ⁶To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.

¹¹A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. ¹²Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše.

Lk 1,26-38

²⁶Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, ²⁷k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria.

²⁸Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ ²⁹Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. ³⁰Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. ³¹Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ³²Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, ³³bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“

³⁴Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ ³⁵Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. ³⁶I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. ³⁷Vždyť u Boha není nic nemožného.“

³⁸Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.

Na jedné straně musí muž svádět boj o přežití a na druhé straně vede žena duchovní boj, do něhož musí zapojit všechnu svou vnitřní sílu. Ona má moc srazit hadovi hlavu a zahnat temnotu. On to ví, a proto ji vztekle napadá a použije každé lsti, jaké jen může, aby ji svedl a zapojil ji do všech neplodných zápasů, v nichž promarní veškerou svoji energii. V hebrejštině má slovo pata – *akav* – stejný kořen jako Jákob, který držel při porodu svého bratra Ezaua za patu, a znamená zpomalit, bránit v postupu, držet pozadu. A tak patou bývá rozdracena hadům hlava, protože had ženu napadá tam, kde je její síla, a snaží se ji odvrátit od jejího poslání, aby se ho už nesnažila uplatňovat a aby ho „držela stranou“, snaží se upnout její pozornost, aby se bez užitku zabývala minulostí.

Tak jako strom, jehož stříbrné listy se ve větru chvějí, tak také žena rezonuje se vším, co se děje okolo ní. I ta nejmenší věc se jí dotýká a vystavuje ji mnohému utrpení, ale také radosti. Její přehnaná jemnost z ní činí neobyčejně choulostivou bytost, citlivější a také zranitelnější. Snadno se cítí být obětí událostí a má sklon věci dramatičovat. Přestože je tak slabá, je paradoxně odolnější než muž, protože její schopnost přijímat utrpení je mnohem větší. V tom má větší sklon k obětavosti. Nevložil do ní snad Bůh tyto schopnosti, aby se mohla připojit k jediné oběti, jejímž knězem je muž?

Když kontemplujeme Marii, pravou ikonu ženy takové, jakou ji Bůh od věčnosti chtěl, tušíme celou hloubku a krásu svého povolání. Darováním svého Syna na kříži Otec spasil lidstvo a Maria, která je zároveň Matkou i Že-

nou, tento dar svého syna na kříži přijala, a tím se podílí na spáse lidstva.

Oběť nového Adama se dokonává na kříži a On se tak stává veleknězem nové smlouvy, zatímco Maria, jež se stává novou Evou, stojí u paty kříže v kněžském postoji, a účastní se tímto mystickým způsobem této jediné oběti. Spojuje svoje bolestné srdce se srdcem Božím v úplné oběti, a protože její duše je probodena, plní se tím Simeonovo proroctví a ona má podíl na vykoupení a volá nás ke smíření.

Kdyby se Maria vzbouřila proti katům svého syna a cítila hořkost vůči jeho přátelům, kteří ho opustili ve chvíli, kdy by mu jejich přítomnost přinesla posilu a útěchu, bylo by to nanejvýš lidské a navíc oprávněné. Ale ona se nevzpírá a nabízí svoji bolest, což je pravý opak pomstychtivého postoje, který zatvrzuje srdce a za krev požaduje zase krev.

Jo Croissant – Žena neboli kněžství srdce, Paulínky 2005

Maria ukazuje, jak dávat život dalším generacím skrze tajemství vtělení, skrze spojení s Kristem v jeho oběti.

Nezanechám žádnou práci, o které dobře vím, že je dobrá, jenom proto, že narážím na mnoho velkých těžkostí, které se mi kladou do cesty. Jedná se o to, abych šel a navštívil nějakou osobnost, o které vím, že mi není přátelsky nakloněna. Jdu tam beze všeho, ale dřív než se představím jakémukoli člověku a dřív než začnu jakýkoliv podnik, modlím se jedno Zdrávas Maria. Pak ať se přihodí to, co chce, já udělám všechno, co mohu ze své strany, zbytek nechám spočinout v Pánu. *Don Bosco – MB VI,670*